

13de JAARGANG, NR. 235
23 MAART 2015

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP DE PLAAT

Justin Kauflin, Frank Sinatra,
 Mike Osborne, Miguel Rodriguez,
 Vijay Iyer, Marike van Dijk,
 Robert Scherpenisse, Ab Baars e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

Polar Bear. Rein de Graaff Trio,
 Stefano Bollani.

EN VERDER:

15 John Williams (Tom Beetz)

17 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

18 Bestsellers Jazzcenter

JAZZFLITS 236

staat **6 APRIL** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

NPO overweegt opheffing Radio 6

De Nederlandse Publieke Omroep (NPO) wil op 1 januari aanstaande met Radio 6 Soul & Jazz stoppen. De zender in zijn huidige vorm, met uitzendingen via de kabel en internet, is te duur. Radio 6 heeft zo'n 180.000 luisteraars per week en kost jaarlijks 3 miljoen euro. Als het aan NPO ligt zal Radio 6 vanaf 2016 als digitaal themakanaal met non-stop soul en jazz verdergaan.

Jazzarchief start met Jazzportal en nieuwe cd-reeks

Het Nederlands Jazz Archief wil nog deze zomer starten met het project Jazzportal. Dat zegt directeur Paul Gompes in Jazzbulletin 94. De digitale Jazzportal moet uiteindelijk toegang verschaffen tot honderd portretten van Nederlandse jazzmusici, archiefmateriaal, biografieën, discografieën, etc. Ook kondigt Gompes in zijn blad een nieuwe cd-serie aan: 'Treasures of Dutch Jazz'. De eerste cd in de reeks is 'Return' van Boy's Big Band. Het is de bedoeling dat nooit eerder uitgebracht live materiaal van Nederlandse jazzmusici in deze reeks gaat verschijnen, afgewisseld met cd-heruitgaven van markante Nederlandse jazz-lp's.

Eddie Determeyer nieuwe hoofd-redacteur Doctor Jazz Magazine

Eddie Determeyer wordt de nieuwe hoofdredacteur van het magazine Doctor Jazz. Hij was al medewerker van het blad. Determeyer volgt Ben Kragting op. Hij leidde het blad vijftien jaar. In Doctor Jazz wordt geschreven over classic jazz, de jazz tot ongeveer 1950.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

ZIB TAUBENFELD OP NIEUW GRONINGS PODIUM

Drummer Nir Sabag en basklarinettist Zib Taubenfeld.
 (Foto: Willem Schwertmann)

Groningen heeft er een club bij: Lighthouse Muzieklab. De club is gesitueerd in het Open Lab Ebbinge, een gebied dat ruimte biedt aan alternatieve, duurzame gebouwen waar artiesten, designers en architecten kunnen werken. Overdag wordt in Lighthouse Muzieklab gerepeteerd en 's avonds opgetreden. Het podium is klein en intiem. Er is vooral extreem improvisatiewerk te horen. Op 19 februari trad basklarinettist Zib Taubenfeld op, winnaar van de Northern Jazz Talent Award 2013, met zijn Berlijnse trio Bones (met Shav Hazan (b) en Nir Sabag (d)). Taubenfeld en kompanen zochten het in luid uitgesproken expressie. De basklarinettist haalde alles uit zijn instrument en deed regelmatig denken aan Eric Dolphy en David Murray in betere dagen. De ritmesectie deed niet onder voor hem, waarbij vooral bassist Shav Hazans virtuositeit opviel. De Lighthouse was met zo'n vijftig mensen tot aan de nok toe gevuld. Om één uur 's nachts moest de band stoppen, want de ritmesectie moest de nachtbus naar Berlijn nog halen. Op naar de volgende gig.

Bart Hollebrandse

NIEUWS

Als het duo Esther and Mateusz doen vocaliste Esther van Hees (foto) en gitarist Mateusz Pulawski een gooi naar de finale van de Keep an Eye Jazz Award. (Foto: Jos L. Knaepen)

Deelnemers Keep an Eye International Jazz Award bekend

De formaties Unity (University of North Texas), Tamara Lukasheva Quartett (Hochschule für Musik und Tanz Köln), Five Moods (Lemmens Instituut Leuven) en Shai Golan Group (California State University) staan donderdag 26 maart in de finale van de Keep an Eye International Jazz Award 2015. De twee overige finalisten, de afvaardiging van het Conservatorium van Amsterdam (CvA), worden op 23 en 24 maart gekozen op basis van optredens in de Blue Note-zaal van het conservatorium. De CvA-bands Daahoud Salim Sextet, Beltway Bandits, Virxilio da Silva Quintet, Xavi Torres Trio, Catright's Wolfpack, Julian Scheemann Group, Esther and Mateusz, Willem de Beer & The Jazz Category, Liya Grigoryan Trio, João Espadinha Ensemble en Tristan Schmidt Trio doen een gooi naar de finale. Onder anderen pianist Peter Beets, saxofoniste Tineke Postma en dirigent Jules Buckley jureren tijdens de wedstrijd. De Keep an Eye International Jazz Award is een jaarlijkse wedstrijd tussen studenten van internationale conservatoria en wordt onder meer georganiseerd door het Conservatorium van Amsterdam.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PODIA

APELDOORNS FESTIVAL JAZZ IN THE WOODS NA TWEE JAAR TERUG VAN WEGGEWEEST

Na twee jaar afwezigheid is het Apeldoornse festival Jazz in the Woods terug van weggeweest. Het vindt het laatste weekend van mei in de binnenstad plaats. De toegang is gratis.

In 2013 werd het festival voor de laatste keer gehouden. Reden: onvoldoende geld. De gemeente wilde geen meerjarige subsidie geven, sponsors waren moeilijk te vinden en de samenwerking met de horeca verliep stroef. Inmiddels zijn gemeente en horeca wat toeschietelijker geworden. Het is nu nog zaak om voldoende sponsors te vinden. Het zwaartepunt van het festival ligt op de vrijdagavond. Dan is er livemuziek op verschillende plaatsen. In ieder geval komt saxofonist Hans Dulfer. Het muzikale aanbod zal niet louter jazz zijn, zegt Jaap de Klerk namens Jazz in the Woods eind februari in De Stentor, maar bijvoorbeeld ook soul. Hij wil mensen van de hele Veluwe naar Apeldoorn trekken.

GREGORY PORTER NAAR GENT JAZZ FESTIVAL

Gregory Porter tijdens het festival Jazz in the Woods in Apeldoorn 2013. (Foto: Tom Beetz)

Zanger Gregory Porter zal 18 juli tijdens het Gent Jazz Festival optreden. Ook Snarky Puppy en GoGo Penguin komen naar Vlaanderen. Eerder kondigde de festivalorganisatie al de komst van Tony Bennett & Lady Gaga, het Stéphane Belmondo Trio en het Bill Charlap Trio aan. Op 24 maart wordt tijdens een persconferentie het volledige programma van Gent Jazz bekendgemaakt. Het festival vindt van 10 tot en met 19 juli op de Bijlokesite plaats.

PRIJZEN

Finalisten Erasmus Jazz Prijs bekend

Pianist Sebastiaan van Bavel, gitarist Thomas Peters en slagwerker Jimmi Heuting zijn de finalisten van de Erasmus Jazz Prijs 2015. Die finale was op zondag 22 maart in de Rotterdamse Doelen (na sluiting van deze editie van Jazzflits). De Erasmus Jazz Prijs is de prijs voor de beste jazzstudent van Codarts (Conservatorium Rotterdam) en werd dit jaar voor de twintigste keer uitgereikt.

NIEUWS

Jazzmozaïek Award voor Bart Maris

Trompettist Bart Maris heeft 22 maart in Leuven de Jazzmozaïek Award 2015 ontvangen. De redactie van het Vlaamse jazzmagazine, die de keuze maakte, noemt hem een 'flexibel muzikant': "Improvisatie is zijn ding maar geef hem partituren en hij sluit naadloos aan. Iemand die tevens een uitgesproken mening heeft over de situatie van (jazz)muzikanten en daar ook voor durft uit te komen. Twee kernwoorden: passie en gedrevenheid." De Jazzmozaïek Award is dit jaar voor de vijfde keer toegekend. Vorig jaar ontving trompettist Bert Joris het kleinood.

Jazz Orchestra Concertgebouw viert 80ste verjaardag Misha Mengelberg

Op 18 juni vieren het Jazz Orchestra of the Concertgebouw en de Instant Composers Pool in de Kleine Zaal van het Concertgebouw Amsterdam de 80ste verjaardag van Misha Mengelberg. Er zal muziek van de jarige worden gespeeld in arrangementen van Martin Fondse, Michael Moore, Henk Meutgeert, Bernard Hunnekink en Rob Horsting. Onder anderen de ICP-ers drummer Han Bennink, saxofonist-klarinetist Michael Moore en trombonist Wolter Wierbos verlenen hun medewerking. Dirigent is Rob Horsting.

Wynton Marsalis zegt concerten in Venezuela af

Vanwege de oplopende spanning tussen de VS en Venezuela heeft trompettist Wynton Marsalis een drietal concerten in de hoofdstad Caracas afgezegd. Marsalis zou er onder meer met het Simón Bolívar Orchestra zijn 'Swing symphony' uitvoeren. Ook stonden er ruim tien optredens met het Jazz at Lincoln Center Orchestra op het programma. Volgens Greg Scholl, directeur van het New Yorkse Jazz at Lincoln Center, is er geen druk door een van de beide regeringen uitgeoefend. Het besluit om niet te gaan is door de musici zelf genomen.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits: <http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com: <https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

OVERIG

VIOLIST TIM KLIPHUIS MAAKT JAZZVERSIE VAN VIVALDI'S VIER JAARGETIJDEN

Tim Kliphuis. (Persfoto)

Tim Kliphuis heeft een jazzversie van Vivaldi's 'Vier Jaargetijden' gemaakt, die op 8 mei in Muziekgebouw aan 't IJ in Amsterdam in wereldpremière zal gaan. Kliphuis voert het stuk 'Jamming the seasons' samen met het Nederlands Kamerorkest uit. De violist belooft een Schotse lente, een hete Amerikaanse zomer, een herfstjacht in Zuid-Afrika en een ijskoude Russische winter. Hij componeerde de muziek op zijn concertreizen en presenteert naar eigen zeggen 'een palet van wereldse stijlen en improvisatie, met behoud van Vivaldi's ijzersterke noten'. Het stuk wordt op 9 en 10 mei in respectievelijk Alkmaar en Haarlem nogmaals uitgevoerd.

Jazzportretten Ruud Jacobs en Cees Schrama in Bimhuis voorvertond

Op zaterdagmiddag 4 april vindt in het Bimhuis de voorvertoning plaats van de gefilmde jazzportretten van pianist/producer Cees Schrama en bassist Ruud Jacobs. Ruud Jacobs maakte naam in de jaren vijftig met het Pim Jacobs Trio. Ook Cees Schrama begon met jazz in de jaren vijftig. Daarna speelde hij onder meer funk en soul met Casey & The Pressure Group. De portretten zijn gemaakt door filmer Jan Kelder en worden uitgezonden via het digitale kanaal NPO Cultura.

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan onze **index van besproken boeken en platen**. De index geeft een overzicht van de boeken en platen die in de nummers 69 tot en met heden in Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de auteur c.q. de uitvoerende artiesten. U vindt de index rechtsonder op onze website. Als u de overzichten nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl>. De nummers 69 (januari 2007) en verder zijn op de Jazzflits-website in het archief te vinden.

JAZZ OP DE PLAAT

JUSTIN KAUFILIN Dedication Jazz Village

Bezetting:

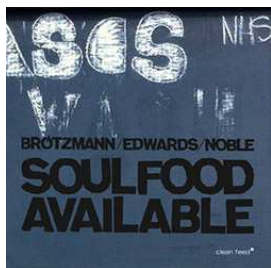
Justin Kauflin (p),
Christopher Smith (b),
Billy Williams (d),
Matt Stevens (g),
Etan Haziza (g).

Quincy Jones: een naam waarbij nooit de kwaliteit ter discussie staat, soms echter wél de goede smaak... En 's mans naam is alomtegenwoordig op het tweede album van pianist Justin Kauflin – in die mate zelfs dat argwaan gerechtvaardigd is. De (anonieme) hoestekst bewierookt uitgebreid elke stap die de jonge Kauflin in het leven gebracht heeft tot waar hij nu staat, en ook zijn eigen opmerkingen op de binnenhoes gonzen van de superlatieven – Kauflin maakt geen plaat, hij 'conceptualiseert een project'. Allemaal ontzettend Amerikaans dus – maar wat zegt de muziek? Die is erg degelijk, daar kan geen twijfel over bestaan: de composities, allemaal van Kauflin, zijn toegankelijk zonder plat te worden; de 'sound' van de plaat is dat ook, al had dat hier en daar wat intenser gemogen (Kauflin vult zijn piano-trio, bij wijze van afwisseling, aan met een typische jazzgitaar, niet direct het meest 'snedige' instrument). Kauflin is een begenadigd pianist die werkt binnen een hardbopidroom-anno-2015: geüpdatet met wat gekabbel hier en daar ('Tempest'), poppy diatonische voorslagjes, Americana ('Thank you lord'; 'No matter' klinkt zelfs een beetje naar vroege Pat Metheny), ritmische unisono's tussen bas en piano ('Lasting impression'). 'For Clark' (Terry, één van die 'Dedications') springt er voor mij bovenuit. Jammer dat Kauflins medemuzikanten nergens uit de verf komen; hoewel ze genoeg ruimte lijken te krijgen, blijft het toch een beetje pianist-met-begeleiding. 'Dedication' is een mooi voorbeeld van hedendaagse mainstream, me dunkt: erg mooi, erg goed gemaakt, zonder ooit pijn te doen. Daar kan ik mee leven; er zijn andere muzikanten voor als het een beetje pijn doet...

Arne Van Coillie

Bekijk Justin solo in 'Up And Up': <http://bit.ly/1MARugs>

BRÖTZMANN/EDWARDS/NOBLE Soulfood Available Clean Feed

Bezetting:

Peter Brötzmann (ts, as, kl, tarogato),
John Edwards (b),
Steve Noble (d).

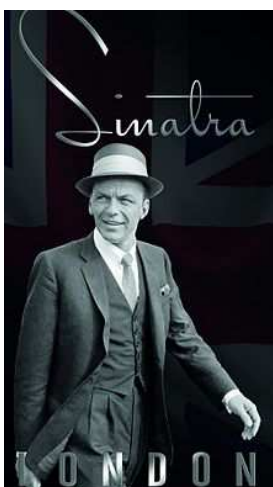
Wie plezier beleeft aan het meedoen aan blinddoektesten moet vooral het begin van track drie van 'Soulfood Available' eens opzetten. We horen een zacht zovende tenorsaxofonist, die in toon ergens tussen Ben Webster en Paul Gonsalves te plaatsen is. Fraaie gestreken bas, subtiel geplaatste percussie-accenten. Hier zijn topmuzikanten aan het werk met gevoel voor traditie. Weinigen zullen in dit begin van 'Nail dogs by ears' improveteeraan Peter Brötzmann als de saxofonist herkennen. Maar als de Duitser na een paar minuten op bekender terrein uitkomt, achter de broek gezeten door bassist John Edwards en drummer Steve Noble, is het weer herkenbaarheid troef. Op die momenten lijkt het octaangehalte in het spel van het saxbeest (ten tijde van deze opname ook alweer 72) amper door de tand des tijds te zijn aangetast. Relatief nieuw zijn wel de verstilde momenten, waar Brötzmann verrast met kleurend spel op klarinet en tarogato (een soort houten sopraansaxofoon uit de Hongaarse volksmuziek). Wanneer hij echter met die laatste instrumenten het gaspedaal intrapt, wordt de muziek toch wat eenvormig. Dan verlang je naar de tenorsaxofoon, die ontegenzeggelijk het hoofdinstrument van de Duitse veteraan is. Maar als hij het daarmee op de heupen heeft, zoals in het begin van het lange titelstuk, is het een genot om hem in deze kleine bezetting te horen. En dan wordt duidelijk waarom dit trio met de twee Britten de afgelopen jaren zo succesvol is.

Herman te Loo

Het trio in het Londense Café Oto: <http://bit.ly/1NVodH4>

JAZZ OP DE PLAAT

FRANK SINATRA
London
 Universal (cd/dvd)

Het is dit jaar een eeuw geleden dat Francis Albert Sinatra werd geboren in Hoboken, New Jersey. Het vormt de aanleiding tot diverse festiviteiten en heruitgaven van veel van zijn albums. De box 'London' bevat drie cd's en een dvd. Centraal staan de opnames die Sinatra in 1962 in Engeland maakte voor zijn album 'Sinatra Sings Great Songs From Great Britain'. In de box is het complete album op cd te vinden, inclusief 'Roses of Picardy', dat Sinatra niet op de oorspronkelijke elpee wilde. Ook bevat de box delen van de opnamesessies en een live medley uit een BBC-show uit 1953. De sessieopnamen laten horen hoe de tekstinterpretatie van 'The Voice' zich ontwikkelt tot uiteindelijk de definitieve versie. Verder zijn in de box op cd liveopnamen te vinden van een concert dat Sinatra in 1984 in de Royal Albert Hall in Londen gaf. Deze opname werd niet eerder uitgebracht. Op de 'London'-dvd staat het concert in de Royal Festival Hall, waarvoor in 1962 Sinatra naar Londen kwam. Hij trad er op met het sextet dat hem begeleidde op de wereldtournee die hij maakte. Daarnaast is nog een concert uit diezelfde Hall uit 1970 opgenomen.

Hoewel er geruchten gingen dat zijn stem tijdens de opnamen van de Engelse songs niet in optima forma was, blijkt dat heel erg mee te vallen. Sinatra imponeert met zijn stembeheersing en de wijze waarop hij de songs interpreteert. De zanger werkte meestal met een bigband of een sextet met onder meer vibrafoon, maar zingt op 'Sings Great Songs From Great Britain' alleen maar ballads begeleid door een strijkersorkest. Arrangeur was Robert Farnon, toen al een grote naam als het om arrangeren gaat. Hij kweet zich uitstekend van zijn taak. Het album misstaat niet tussen het overige werk van Sinatra.

In het bijgeleverde boekwerk wordt uitgebreid en wat chauvinistisch beschreven hoe de drie opnamesessies verliepen. Er wordt wat achtergrond van de songs gegeven en ten overvloede een uitgebreide opsomming van de keren dat Sinatra in Engeland belandde. Voor de fan is er veel te genieten met deze box.

Hessel Fluitman

MIKE OSBORNE
Dawn
 Cuneiform

Bezetting:

Mike Osborne (as),
 John Surman (bars, ss),
 Harry Miller (b),
 Louis Moholo, Alan Jackson (d).

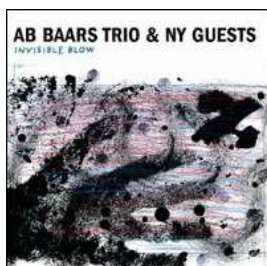
Luister hier naar 'An idea' van de oudste sessie: <http://bit.ly/1Fr1iZN>

Er is een generatie Engelse jazzmuzikanten die eind jaren zestig hun wasdom bereikten in het niemandsland tussen postbop en vrije geïmproviseerde muziek, maar die buiten de landsgrenzen tamelijk onbekend bleven. Altsaxofonist Mike Osborne (1941-2007) is zo iemand. Dankzij de nooit eerder uitgebrachte opnamen die Cuneiform nu als 'Dawn' op de markt brengt, kunnen we horen dat dat volledig onterecht is. Een studiosessie uit juni 1966, met zijn vaste bassist Harry Miller, drummer Alan Jackson en de piepjonge John Surman (destijds pas 21) klinkt fris. Hoewel er her en der nog wat schoorvoetend wordt gespeeld, is dit toch een mooi begin van de carrières van het viertal. Het was Osborne's debuut. De twee triosesessies uit 1970 met Miller en drummer Louis Moholo zijn spectaculair te noemen. Osborne schreef een aantal fijne, asymmetrische stukken, die doen denken aan het werk van Jackie McLean. Ook het altspel van de leider verraadt de invloed van de Amerikaan, maar hij kneedt er wel een eigen geheel van door er een flinke scheut Ornette Coleman doorheen te mengen. Osborne speelt als een bezetene, flink achter de broek gezeten door de geniale Moholo. Miller verankert de muziek met zijn grote geluid. Het levert opwindende, goed volgare, melodieuze freejazz op die 45 jaar na dato nog niet door de tand des tijds lijkt te zijn aangetast.

Herman te Loo

AB BAARS TRIO & NY GUESTS Invisible Blow

Wig

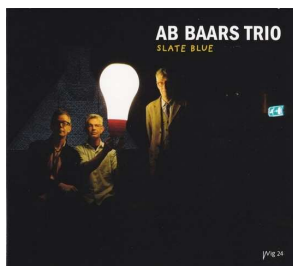

Bezetting:

Ab Baars (ts, kl, shakuhachi),
Wilbert de Joode (b),
Martin van Duynhoven (d)
+ Fay Victor (voc), Vincent Chancey
(frh), Anne Brassinga (voordracht)

AB BAARS TRIO Slate Blue

Wig

Bezetting:

Ab Baars (ts, kl, shakuhachi),
Wilbert de Joode (b),
Martin van Duynhoven (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Het maken van keuzes doet Ab Baars altijd na ampele overwegingen. Hij zoekt naar projecten die hout snijden en nodigt gasten uit die iets toevoegen aan zijn eigen trio, dat dit jaar zijn 25ste jaar ingaat.

Het project '**Invisible Blow**' uit 2012 draait om een term uit de bokswereld. Een 'Invisible blow' is een klap die je niet ziet aankomen, een fraaie metafoor voor hoe het leven je soms tegenslagen toebedeelt. Samen met dichteres Anneke Brassinga koos de bandleider teksten die over het fenomeen gaan, met als leidraad het boek 'On Boxing' van de Amerikaanse schrijfster Joyce Carol Oates. Ter uitbreiding van zijn trio koos hij voor hoornist Vincent Chancey, omdat laag koper een mooie kleur biedt naast zijn eigen klarinet en tenorsax, zoals bleek uit eerdere projecten met de trombonisten Joost Buis en Roswell Rudd. Het vocale deel is in handen van Fay Victor, die als improvisator, zangeres én actrice indruk maakt. Die laatste hoedanigheid zorgt voor twee hoogtepunten van de plaat: het hilarische 'The loser', op tekst van 'literary bad boy' Charles Bukowski en het verrassend funky 'The mummy', waarin Mu-hammad Ali afgeeft op zijn tegenstander George Foreman. Maar behalve deze theatrale stukken kent het album ook breekbare, verstilde momenten. 'The descent' (op tekst van Williams Carlos Williams) en Brassinga's 'Ontbreken' zijn er voorbeelden van.

Baars zoekt naar projecten die hout snijden en nodigt gasten uit die iets toevoegen aan zijn eigen trio, dat zijn 25ste jaar ingaat.

Behoedzaamheid en breekbaarheid zijn zeker karakteristieken van het nieuwste van deze twee tegelijk uitgebrachte albums, '**Slate Blue**' (opgenomen in maart 2014). Hiervoor liet Baars zich inspireren door de Franse componist Olivier Messiaen en diens voorliefde voor vogelzang. Vooral in de stukken die Baars op klarinet speelt, is de invloed van de 20ste-eeuwse grootmeester herkenbaar. 'Hout' en 'Oestermes' doen in hun grillige lijnen denken aan de klarinetpassages uit het beroemde 'Quatuor pour la fin du temps'. Op tenorsaxofoon laat Baars de Messiaen-invloed achter zich, hoewel de vogels een grote rol blijven spelen. De schril krassende melodie van 'Raaf' is precies raak, en zou ook zonder de titel als 'typisch Baars' gekenschetst kunnen worden. Want ook binnen deze 'lelijkheid' schuilt een flinke dosis lyriek, die even kenmerkend is voor de rietblazer als zijn gestructureerdheid. Het biedt voldoende aanknopingspunten om met het trio met bassist Wilbert de Joode en drummer Martin van Duynhoven muziek te blijven maken die nergens op lauweren rust of de weg van de minste weerstand kiest.

Herman te Loo

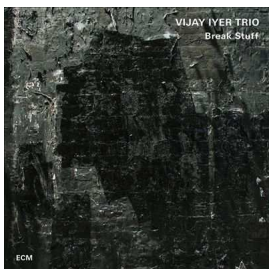
Het Ab Baars Trio live:

<https://www.youtube.com/watch?v=Ft1P2BE7QB8>

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

VIJAY IYER TRIO
Break Stuff
 ECM

Bezetting:

Vijay Iyer (p),
 Stephan Crump (b),
 Marcus Gilmore (d).

JAZZ OP DE PLAAT

'Break Stuff' is het derde album van pianist Vijay Iyer bij ECM, maar zijn lijst met uitgegeven muziek is indrukwekkend veel groter. Voor een betrekkelijk jonge en al meermalen gelauwerde pianist (1971) is een reeks van twintig albums onder eigen naam bepaald imponerend, nog afgezien van de enorme serie platen waarop hij meespeelt. De titel van zijn laatste werk verwijst naar de momenten tussen de gebeurtenissen, de momenten die volgen op wat gebeurd is en wat aanstonds te gebeuren staat. Het is het moment van niets, van wisseling, van verandering die nog niet is maar op het punt staat te ontstaan. 'Break Stuff', dat wat plaatsvindt wanneer de continuïteit breekt, het moment waarop alles weer tot leven komt. Wanneer je met deze kennis geconcentreerd luistert naar 'Break Stuff' lijkt het bijna alsof er een nieuw idioom ontstaat, inderdaad dat van het vacuum dat zijn leegte prijsgeeft. Aarzelend en doortastend tegelijk. Iyers spel is soms minimalistisch en repetitief en lijkt in die zin wel wat op de muziek van Nik Bärtsch en zijn band Ronin. Op andere moment is zijn spel uitgesproken lyrisch zoals in het schitterende solo gespeelde 'Blood count' van Billy Strayhorn, dat zich in het midden van de cd bevindt, als een verstild reflectief moment. Opmerkelijk is ook de bijdrage van zijn twee medespelers, die als 'co-constructors' met bas en drums fascinerende patronen creëren waarin de dynamiek van het trio fraai tot uiting komt. 'Break Stuff' is geen vanzelfsprekend werk. Maar dat maakt het juist ook zo boeiend.

Frank Huser

Bekijk de trailer van 'Break Stuff': <http://bit.ly/1BPftOI>

MIGUEL RODRIGUEZ
Contra Sentido
 Dox Records

Bezetting:

Miguel Rodriguez (p),
 Maria Marin (voc),
 Luciano Poli (b),
 Francesco de Rubeis (d),
 Miguel Hiroshi (perc).

Miguel Rodriguez studeerde in Amsterdam en Rotterdam aan het conservatorium. Zijn naamsbekendheid steeg in Nederland enorm toen hij als pianist bij saxofonist Benjamin Herman terecht kwam. Vervolgens speelde hij bij saxofonist Ben van den Dungen. Ook niet mis. Rodriguez' debuut-cd als leider verscheen in 2013. 'Contra Sentido' is zijn tweede eigen album.

Rodriguez komt van oorsprong uit Madrid. En dat is in zijn muziek te horen. In zijn jazz klinken Spaanse melodieën door. Daarmee onderscheidt hij zich. Evenals jazz is flamenco in dit platte landje niet echt de meest beluisterde muziek. Laat staan dat het algemeen bekende muziek is. Voordeel is dat in beide stijlen de spanningsboog belangrijk is. Daar weet Rodriguez wel raad mee.

Het totaal geluid van de cd is eigentijds: strak, maar genuanceerd drumwerk, aangenaam pianospel, uitstekend samenspel en de flamencozang van Maria Marin. Marin zingt flamenco over een jazzbegeleiding. Niet alleen in 'Solea', maar ook in 'Bailala gozala'. Op de oorspronkelijke tekst van dat laatste nummer schreef Rodriguez een thema, waarin hij dicht bij de flamenco-traditie blijft. In een snelle versie van 'Background music' (Warne Marsh) laat Rodriguez horen dat hij als jazzpianist zijn bronnen kent. Hij voert het stuk uitstekend uit. Begiftigd met een grote techniek gaat hij zijn eigen gang, terwijl het toch toegankelijk blijft. In Franz Lehars 'Yours is my heart alone' laat hij eerst keurig horen wat je met het thema kan doen, om er uiteindelijk als een losgeslagen Oscar Peterson mee aan de rol te gaan. Bassist en slagwerker volgen hem daarbij met plezier. Op 'Contra Sentido' is veel te genieten.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1bcjJ5r>

MARIKE VAN DIJK
The Stereography Project
Brooklyn Jazz Underground Records

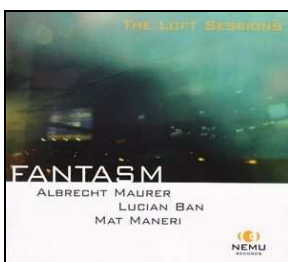
Bezetting:

Marike van Dijk (ss,as),
 Ruben Samama, Defne Sahin (voc),
 Lucas Pino (kl,ts), Ben van Gelder (bkl,as),
 Anna Webber (fl,ts), Alan Ferber (tb),
 Elinor Speirs, Sita Chay, Eric Lemmon (v),
 Amanda Gookin (c), Manuel Schmiedel (p),
 Rick Rosato (b), Marc Schilders (d),
 Dan Pratt (dir).

Bekijk een video over de cd:

<http://bit.ly/1EVXAc7>

MAURER/MANERI/BAN
Fantasm
Nemu Records

Bezetting:

Albrecht Maurer (v),
 Mat Maneri (av),
 Lucian Ban (p).

Maak hier kennis met de cd:

<http://bit.ly/1MFs8zY>

JAZZ OP DE PLAAT

Beiden zijn ongeveer even oud, komen uit Friesland, spelen saxofoon, zijn blond én actief in New York: Tineke Postma en Marike van Dijk. Ondanks hun treffende overeenkomsten is er ook een heel groot verschil. Postma schittert als solist, Van Dijk is voornamelijk actief als componist. Marike van Dijk werd in 1982 in Wijckel geboren. Via een uitwisselingsproject kwam ze op de Manhattan School of Music in New York terecht. Daar werkt én studeert ze. Voor de cd 'The Stereography Project' verzamelde ze een keur aan muzikanten om zich heen. Onder hen waren drie Nederlanders: bassist Ruben Samama (die overigens alleen zingt op de cd), saxofonist én New Yorker Ben van Gelder en drummer Marc Schilders.

Deze tweede plaat van Marike van Dijk bevat ook weer eigen werk, op 'She's leaving home' van Lennon en McCartney na. Direct bij aanvang blijkt dat het hier gaat om doorgecomponeerde muziek voor een groter ensemble. Dat wordt soms benadrukt door de vier strijkers, maar soms klinkt het als een soepele, geoliede bigband. De leidster staat bescheiden op de achtergrond. Haar grootste rol bestaat uit het vervaardigen van de composities en juist die staan in de spotlights. Haar stukken zijn zorgvuldig opgebouwd met gevoel voor artistieke schoonheid. Daarbij toont ze veel gevoel voor wat op de achtergrond in de muziek gebeurt. Met haar composities slaat ze een solide brug tussen Europa en de VS.

Pas in het tweede stuk soleert Van Dijk voor het eerst zelf. In het cd-boekje staat precies vermeld wie waar soleert. In 'Christmas' laat Marike van Dijk op een Dave Holland-achtige manier de blazers fel door elkaar heen soleren, met een felle drummer. 'Walsje' is eigenlijk helemaal geen walsje. Het is wringend, rubato, met een zware gestreken bas en delicaat solospel van Van Dijk zelf waarmee ze de cd na een kleine 45 minuten afsluit. Knap gedaan.

Peter J. Kortens

Op papier vormt het trio op 'Fantasm' bijna de bezetting van het klassieke pianotrio. Maar met twee strijkende topimprovisatoren (de Duitser Albrecht Maurer en de Amerikaan Mat Maneri) moge duidelijk zijn dat er hier geen klassiek wordt gespeeld. Ook in de klankwereld die zij samen met pianist Lucian Ban oproepen, blijft de wereld van de klassieke muziek op veilige afstand. Met hun voorliefde voor microtonale muziek verwijzen Maurer en Maneri veel meer naar de middeleeuwse muziek en allerhande volksmuziek. 'Aura', een compositie van de Duitser, klinkt qua melodie bijvoorbeeld middeleeuws. De jazzachtige akkoorden die Ban eraan toevoegt, geven er een geheel eigen draai aan. Dat is de kracht van dit trio, dat in 2010 al eens verraste met de cd 'Enesco Re-Imagined'. Hun muzikale universum is uit zoveel invloeden en voorkeuren opgebouwd dat het zich nergens echt mee laat vergelijken. Bovendien vloeien compositie en improvisatie naadloos in elkaar over en heb je nergens ook maar het idee naar een (te) lang uitgesponnen solo te luisteren. Ook qua dynamiek valt er enorm veel te beleven. Neem nu het titelstuk, 'Fantasm', een compositie van drummer Paul Motian. Dat opent ijl en breekbaar, maar zwelt haast onmerkbaar aan tot de twee strijkers vol passie als een soort 'Stehgeiger' gaan schmieren, om zorgvuldig weer langzaam gas terug te nemen. Het genoemde 'Aura' kent een zelfde, haast ondraaglijke climax waarna het drietal weer zachtjes op aarde landt.

Herman te Loo

BOY'S BIG BAND**Return****Live Recordings 1965-1966****Nederlands Jazz Archief****Bezetting:**

Nellie Frijda (voc),
 Wim Kuylenburg, Jan Vleeschouwer,
 Jan van Hest, Ado Broodboom,
 Benny Bailey, Ted Curson, (tp),
 Cees Smal (tp, vt),
 Rudy Bosch, Marcel Thielemans (tb),
 Eric van Lier (btb), Chris Hinze (fl),
 Herman Schoonderwalt (ss, bars),
 Theo Loevendie (ss, as),
 Tinus Bruyn (as, ts), Piet Noordijk (as),
 Joop Mastenbroek (ts, bars),
 Harry Verbeke (ts), Cees Slinger (p),
 Dick van der Capellen, Jacques Schols,
 Rob Langereis (b), John Engels (d).

JON LUNDBOM**AND BIG FIVE CHORD****Jeremiah****Hot Cup Records****Bezetting:**

Jon Irabagon (ss),
 Bryan Murray (ts, balto s),
 Jon Lundbom (g), Moppa Elliott (b),
 Dan Monaghan (d)
 + Sam Kulik (tb), Justin Wood (as, fl).

Beluister hier live versies van een aantal cd-tracks:

<http://www.jonlundbom.com/audio/>

JAZZ OP DE PLAAT

Omdat Boy Edgar op 31 maart 1915 honderd jaar geleden werd geboren, heeft het Nederlands Jazz Archief een cd met live-opnamen van de legendarische bigband van deze bandleider en arts uitgebracht. 'Return' is een prachtige aanvulling op de beide studioten van de Boy Edgar Band en de snippers muziek die van de band te vinden zijn op een verzamel-cd van Rita Reys en in de Rob Madna-box van het Dutch Jazz Orchestra. Boy's Big Band is te zien als een draaipunt in de Nederlandse jazzgeschiedenis. Niet alleen omdat hierin de oudere en wat conservatiever ingestelde jazzmusici uit radio-orkesten als The Ramblers, The Skymasters en het Metropole Orkest samenspeelden met meer modern ingestelde musici uit kleinere combo's. Maar ook omdat deze musici tezamen als muzikant naar een hoger plan groeiden. Niet in de laatste plaats omdat Boy Edgar (Amerikaanse) musici uitnodigde die voor velen nieuwe perspectieven boden. Voor bezitters van de Artone-elpees 'Now's The Time' en 'Finch Eye' (in 1999 op cd opnieuw uitgegeven door BVHaast) is 'Return' een feest van herkenning. De nummers zijn een mooie doorsnee van het bandboek. Vier stukken stonden op 'Now's The Time', twee op 'Finch Eye' ('Finch eye' en 'Plain blues', op 'Return' 'Play the game now' getiteld) en drie stukken verschenen nog niet eerder op de plaat. De bekende stukken zijn net even anders, zoals dat hoort in jazz. De nog nooit eerder van deze band gehoorde stukken zijn lekker groots gearrangeerd. In Nat Adderley's 'Worksong' pakt dat mooi uit. In 'Yesterdays' van Jerome Kern wordt wel wat veel dramatiek verwerkt. Met deze cd wordt het Boy Edgar-jaar wat mij betreft goed ingezet. Er staan ook nog een biografie en een film op stapel.

Hessel Fluitman

Boy's Big Band live: <http://bit.ly/1Ghtj4E>

Zelden heb ik zo'n bescheiden gitarist aan het werk gehoord als Jon Lundbom. Op deze nieuwe cd met zijn groep Big Five Chord is hij slechts in twee van de zeven stukken uitgebreid solistisch aan het werk. Maar als hij dan toeslaat, staat zijn improvisatie er wel. Hij is gedreven, haast maniakaal, vergelijkbaar met Anton Goudsmit. En ook in zijn tamelijk pure gitaarsound doet hij aan de Nederlander te denken. Dat maniakale is overigens een kenmerk van de hele band en de kracht van dit kwintet. Er is in alle nummers namelijk een perfecte balans tussen beheersing en chaos. Al vanaf de openingstrack, 'The Bottle', is die verhouding duidelijk. Lundbom weet fraaie arrangementen te schrijven voor de vier blazers, waarbij vooral de sopraan van Jon Irabagon en de 'balto saxophone' van Bryan Murray bijzonder goed samenklinken. De laatste scheurt vervolgens weg op zijn bijzondere instrument, dat bestaat uit een altsaxofoon met een baritonmondstuk en een plastic riet. Het resultaat omschrijft Murray zelf als 'een gans die wordt gewurgd'. Ook trombonist Sam Kulik is een onderzoeker van zijn instrument. In de opening van 'Lick skillet' pruttelt hij, om vervolgens op een straaljagergeluid uit te komen. Dat valt dan weer naadloos in een veelkleurig blazersarrangement, waaruit zich de fluit van Justin Wood losmaakt met herinneringen aan Roland Kirk. Al deze experimenten dienen een muzikaal doel en zijn er niet ter bevrediging van het ego van de muzikanten. Bovendien speelt door de muziek een dwars gevoel voor humor dat doet denken aan Mostly Other People Do The Killing. Het feit dat Irabagon en bassist Moppa Elliott deel uitmaken van dat laatste kwartet, kan dan ook geen toeval zijn.

Herman te Loo

JAZZ4KIDS**Ella een swingend sprookje**www.jazz4kids.nl**Bezetting:**

Suzan Overmeer (voc),
Søren Ballegaard (ss, as),
Jens Larsen (g),
Olaf Meijer (b).

ROBERT JEANNE**Awèvalet****September****Bezetting:**

Robert Jeanne (ts),
Mimi Verderame (g),
Werner Lauscher (b),
Stefan Kremer (d).

Bekijk Robert Jeanne live:<http://bit.ly/1HWMIyp>**JAZZ OP DE PLAAT**

Suzan Overmeer schreef en zingt het aanstekelijke verhaal van het eendje Ella, losjes gebaseerd op het sprookje van het lelijke eendje, dat het allemaal net even anders doet dan de rest van haar familie. Ze zwemt niet netjes in een rij, waggelt uit de maat, zoekt naar nieuw geluid, houdt van improviseren en maakt haar eigen lied. Na 'In concert' en 'Op reis' is 'Ella een swingend sprookje' het nieuwe project van Jazz4kids (met leden van de jazzgroep Træben) waarmee dit collectief tijdens voorstellingen kinderen op interactieve manier kennis laat maken met jazzmuziek. Het gaat daarbij niet zozeer om een introductie op jazz, al is de muziek wel overwegend jazzy en swingend, maar vooral om kinderen te laten ervaren dat het leuk is om samen muziek te maken. Jazz is daarbij het ideale 'instrument', vooral omdat het ruimte creëert, mogelijkheden voor improvisaties biedt en met die typische jazzy intonaties voor kinderen erg aansprekend is. Het verhaal en de muziek op 'Ella' zullen die actieve beleving absoluut stimuleren. Jazz4kids is daar met deze nieuwe productie opnieuw uitstekend in geslaagd. 'Ella een swingend sprookje' wordt als voorstelling op scholen en in theaters voor kinderen van 4 tot 7 jaar gegeven, maar de cd is zonder meer ook heel goed thuis te beluisteren. Dus opvoeders, leerkrachten en ander kindergezelschap, doe zoals Ella zegt: "wapper met die veren, ga improviseren en maak geluid!".

Frank Huser**Bekijk de trailer van 'Ella':**www.youtube.com/watch?v=ia9-dzyU3fw

'Awèvalet' is Luiks (of misschien algemeen beschaafd Waals Frans) voor 'Ah oui, valet', iets als 'natuurlijk, kameraad'. Het is de titeltrack van de nieuwste cd van het Robert Jeanne Quartet: een stuk van, net zoals Jeanne, Luikenaar en tenorsaxofonist Bobby Jaspar. Jaspar, gitarist René Thomas, en altist-fluitist Jacques Pelzer: dat was het triumviraat van de Luikse jazz uit de jaren vijftig dat een gooi deed naar internationale roem... Jaspar stond aan de zijde van Miles Davis en J.J. Johnson; Thomas speelde met Sonny Rollins, en Pelzers deelde vaak het podium (en 'spul' uit zijn Luikse apotheek) met Chet Baker. Robert Jeanne, de minder bekende en iets jongere vierde man, deed het wat rustiger aan. Maar ziet: vorig jaar nog, kort voor zijn 81ste verjaardag, nam hij deze cd op. Veel ruchtbaarheid werd daar niet aan gegeven; de man hoeft niets meer te bewijzen, en een 'doorbraak' is uiteraard niet aan de orde.

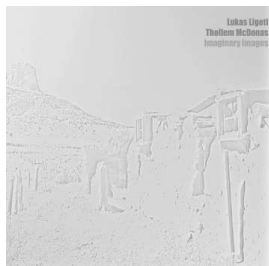
‘ **Jeanne's 'Awèvalet' is een kostbaar kleinood.** ’

Jeanne speelt uiteraard niet (meer) als een jonge hond. Zijn tenor klinkt lijkig, bedachtzaam, een beetje anachronistisch pre-Coltrane. Hij combineert de luie timing van een Dexter Gordon met een onverwacht lichte toon, die nog het meest aan Joe Lovano doet denken. Schitteren doet hij in 'Easy living' en 'My ship'; de rest van het repertoire is moderner, met stukken van Charlie Haden, Hank Jones, de eigen compositie 'Morning fast', en het erg mooie 'Just after being friends' van Mimi Verderame – hier gitarist, elders even vaak en geslaagd drummer. De combinatie van Jeanne met gitaar werkt overigens wonderwel: Jeanne wordt door zijn trio met hoorbare warmte en genegenheid begeleid en omringd. 'Awèvalet' is een kostbaar kleinood.

Arne Van Coillie

ROBBERT SCHERPENISSE**Searching For Ai**
Eigen beheer**Bezetting:**

Robbert Scherpenisse (tp, bu),
Miguel Boelens (ts), Jesse van Ruller (g),
Haye Jellema (d),
+ Maarten Hogerhuis (as), Morris Kliphuis
(frh), Vincent Venema (tb), Katharina
Thomsen (bars), violen, altviool, cello.

LUKAS LIGETI/THOLLEM McDONAS**Imaginary Images****Leo Records****Bezetting:**

Thollem McDonas (p),
Lukas Ligeti (d, perc).

ATANGA BOOM**Atanga Boom****Flyin' High Records****JAZZ OP DE PLAAT KORT**

U kent trompettist Robbert Scherpenisse misschien van de Konrad Koselleck Big Band, het Glenn Miller Orchestra of Windkracht 7. 'Searching For Ai' is een cd onder zijn eigen naam. Ai is Japans voor harmonie. Daar is Scherpenisse dus naar op zoek. Dat doet hij met pittige goed geschreven stukken van eigen hand (grotendeels geschreven tijdens een tournee door het turbulente Oekraïne) die door een kwartet met tenorist Miguel Boelens, gitarist Jesse van Ruller en drummer Haye Jellema worden gespeeld. Zij worden terzijde gestaan door een aantal blazers en strijkers. Scherpenisse begon op zijn 22ste de New Generation Big Band, waarvoor hij meer dan honderd stukken arrangeerde. Hij is dus gewend voor grote groepen te werken. En dat hoor je. Het klopt als een bus op deze cd.

Elk stuk heeft een eigen karakter en zijn eigen kwaliteiten. 'Odessa' heeft een vloeiende lijn, 'Desert throttle' is gehaast en het tegen een ballad aan hangende 'The adaptive' heeft een beschouwend karakter. Scherpenisse zelf beweegt zich elegant door zijn eigen muziek. Een van zijn titels op de cd is 'Goed mee weggomen's'. Met deze cd komt hij niet goed weg, maar goed voor de dag. Heldere en transparante muziek.

Hessel Fluitman

Dit album, 'Imaginary Images', wordt volgespeeld door twee ongebonden muzikale geesten. De Oostenrijkse slagwerker Lukas Ligeti bivakkeert al geruime tijd in New York en houdt zich bezig met zowel jazz en impro als modern gecomponeerde muziek, wereldmuziek en zelfs avant-rock. In pianist Thollem McDonas (uit San Francisco) treft hij de ideale partner, want ook zijn muzikale CV beslaat een heel brede staalkaart. De flinke rugzak aan techniek die ze meetorsen, zetten ze in om speelse, verrassende muziek te maken. De zeven vrije improvisaties op dit album zijn soms meeslepend in een uitbundige swing en uitwaaierende melodieën. Op andere momenten zetten ze een stevig soort freejazz neer waarbij de onvermijdelijke naam van pianist Cecil Taylor om de hoek komt kijken. Maar hun muzikale wereld kent ook breekbaarheid en verstilling, met soms spaarzame noten en gekleurde percussieaccenten. In dit alles blijft hun eigenheid overeind, en dat maakt 'Imaginary Images' tot een steeds weer boeiende cd.

Herman te Loo**Maak kennis met drummer Lukas Ligeti:**

<https://www.youtube.com/watch?v=omqcUee6Fsc>

De exotische naam suggereert anders, maar Atanga Boom is toch echt een Nederlandse groep. De leden komen uit diverse muziekstijlen: jazz, pop en traditionele muziek. Ze spelen een stevige pot muziek die het midden houdt tussen jazz, world en popmuziek. De tuba heeft binnen Atanga Boom de functie van bas en samen met de baritonsax zorgt hij voor de stevige ondergrond, waarin de overige instrumentalisten en de zang geworteld zijn. In elk nummer voert een andere combinatie van instrumenten de boventoon. Door die zware ondergrond doet Atanga Boom in de verte denken aan de op New Orleans gerichte 'power jazz' van de Belgische groep Big Noise en natuurlijk aan The Dirty Dozen Brass Band. Maar Atanga Boom heeft een eigen sound.

Hessel Fluitman

Maak hier kennis met de cd: <http://bit.ly/1BPjQBL>

STEFANO BOLLANI TRIO

Bezetting:

Stefano Bollani (p),
Jesper Bodilsen (b),
Morton Lund (d).

Datum en plaats:

6 maart 2015,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Er zaten opvallend veel Italianen in de zaal bij het concert van het Stefano Bollani Trio, maar de zaal was niet uitverkocht. Bollani kwam nonchalant binnen sloffen en de pianist opende het concert fluisterstil, waarbij hij de laatste noot van een frase steeds afstopte. Zijn stijl deed soms denken aan Enrico Pieranunzi. Het trio van Bollani is een traditioneel pianotrio maar dan met veel Zuid-Europees temperament. De muziek werd nauwelijks versterkt. Ondanks dat leken de klanken van de bas versmeerd te worden in de rest, terwijl Bodilsen, als hij helemaal alleen speelde een werkelijk prachtige klank had. De avond voor het Rotterdamse concert speelde het trio in Amsterdam. Bodilsen had daar blijkbaar een Bimhuis-t-shirt gekocht. Hij droeg het onder zijn colbert.

Bollani speelde met groot gemak. Zijn ideeën waren enorm gevarieerd. Toch bezat het optreden niet de diepgang die je van hem mag verwachten. Zeker in de eerste helft leek zijn spel op het aaneenrijgen van allerlei kunstige virtuositeitjes. Erg knap, maar niet zo boeiend. Af en toe stak hij zijn rechterhand uit naar een dof klinkende Fender. Later gebruikte Bollani dit instrument intensiever. Hij knielde er zelfs voor en liet dan de kruk achter de vleugel ongebruikt.

De leider zei niet veel, maar toen hij de groep voorstelde kwamen er geplande flauwe grappen. Zo deed hij een keer opvallend alsof hij niet wist wat te spelen en voor de toegift zei hij dat het repertoire helaas op was en hij vroeg het publiek om een suggestie.

Maar op het eind van het concert ging het trio toch de diepte in. 'La Tieta' was de aanleiding: een mooie en serieuze ballad. Met melodische schoonheid was dit het hoogtepunt van het concert, met een optimale samenwerking met de ritmetandem.

Peter J. Korten

JAZZ OP DE PLANKEN

Stefano Bollani. (Foto: Joke Schot)

Morton Lund. (Foto: Joke Schot)

REIN DE GRAAFF TRIO

Bezetting:

Rein de Graaff (p), Marius Beets (b),
Eric Ineke (d),
+ Tineke Postma (as, ss), Doug Webb (ts).

Datum en plaats:

6 maart 2015,
Hothouse Redbad, Leeuwarden.

Het was een verrassend concert van bebopper Rein de Graaffs trio met als gasten de saxofonisten Tineke Postma en Doug Webb. Ten eerste omdat de graag modern spelende Postma lekker bebop speelde (zij het met een modern randje). En ten tweede omdat aan het slot van het concert het bebopkwintet zich transformeerde tot een volwaardige free jazz-formatie, waar het roemruchte John Coltrane Kwartet (met McCoy Tyner op piano en Elvin Jones op drums) een puntje aan had kunnen zuigen. De uit Los Angeles afkomstige tenorist Doug Webb speelde toen een laaiende solo in Coltrane's 'Impressions'. Webb was in Leeuwarden bijna net zo bezeten als Coltrane destijds. En pianist De Graaff ontpopte zich als een volgeling van McCoy Tyner. Drummer Eric Ineke weerde zich alsof hij Elvin Jones zelf was. Maar terug naar het begin. De eerste set werd beheerst door de beide blazers. Webb en Postma speelden hun eigen lijnen en toch samen. Ze deden dat met een lekker rauw randje. Wat wel zo spannend was. Het hoogtepunt van dit samenspelen was het aloude 'All the things you are'. Daarvoor had Tineke Postma de klassieker 'Loverman' met een aanbiddelijke schoonheid leven in geblazen. In eerste instantie kringelde ze met haar spel rond de lijn die Charlie Parker indertijd speelde. Even later volgde ze haar eigen gedachten en zette ze een modernere visie op het stuk neer. Alles bij elkaar was het voor de pauze smullen voor de bebopliever. Bood de eerste set een serie songs, de tweede set was meer één geheel. De stukken in deze spannende set werden wat lager ingezet dan normaal het geval is. Op het oude strijddros 'What is this thing called love' volgde 'Good bait'. Door de lagere inzet kwam het aardser over dan normaal. Nadat Doug Webb 'Body and soul' had gemoderniseerd, zette hij - zonder aankondiging - het al gememoreerde 'Impressions' in. Daarmee vloerden de vijf - Webb en Ineke in het bijzonder - iedereen in de zaal. Een set om van te watertanden. En dan te bedenken dat ze elk concert andere stukken spelen. Ouderwetse kwaliteit!

Hessel Fluitman

JAZZ OP DE PLANKEN

Doug Webb en Tineke Postma.
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Tineke Postma. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Volg ons op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

POLAR BEAR

Bezetting:

Pete Wareham (ts),
Shabaka Hutchings (ts),
Tom Herbert (b),
Leafcutter John (synt),
Seb Rochford (d).

Datum en plaats:

19 februari 2015,
Platformtheater, Groningen.

Polar Bear startte 19 februari in het Platformtheater in Groningen zijn Europese tournee. Het concert was in alle opzichten verrassend. De veelbelovende experimentele formatie uit London heeft het individualisme voor een groot deel opgegeven. In het concert was het collectieve geluid belangrijker dan de nauwelijks voorkomende solo's.

Polar Bear speelt met twee tenoristen, maar van een ouderwetse tenorbattle was geen sprake. Eerder leken Pete Wareham en Shabaka Hutchings elkaar aan te vullen. Misschien was het niet eens aanvullen, maar eerder versterken. Op de meeste momenten klonk het alsof er maar één tenor was, maar dan wel weer een heel complexe. Tenorist Shabaka Hutchings verving man-van-het-eerste-uur Mark Lokheart. Hutchings had een schitterend vol en warm geluid. 'Vol en warm' was onderdeel van het concert. Daarnaast speelden ook 'iel en koud' een grote rol. Polar Bear liet het publiek langzaam van het ene tableau naar het andere glijden. Leider en drummer Seb Rochford was de enige die dat patroon soms verliet. Hij deed dat precies op de momenten waarop het publiek van de ijsschots het water in dreigde te vallen. Iedereen werd dan met scherpe percussie even wakker geschud, om zich daarna weer te laten onderdompelen in mooie soundscapes. Oprichter Seb Rochford deed de aankondigingen op een enigszins zoekende en ietwat onbegrijpelijke toon. Zo probeerde hij over het zweverige Nordic 'Love in death part 2' uit te leggen dat het niet over de dood ging, maar over verandering. Nodig was die uitleg niet echt. Luisterend naar het nummer kreeg het publiek toch al het eeuwige leven. Overigens had Rochford wel de origineelste aankondiging voor de merchandise: 'I like digital things'. En daarom kon je hun muziek op elke mogelijk denkbare geluidsdrager krijgen.

Was het concert boeiend? Misschien niet altijd, maar heel verrassend was het wel.

Bart Hollebrandse

JAZZ OP DE PLANKEN

Drummer Seb Rochford schudde het publiek soms met scherpe percussie wakker. (Foto: Willem Schwertmann)

Polar Bear. (Foto: Willem Schwertmann)

Was het boeiend?

Misschien niet altijd, maar verrassend was het wel.

Saxofonist Shabaka Hutchings had een schitterend warm en vol geluid. (Foto: Willem Schwertmann)

JOHN WILLIAMS: BRILJANT PIANIST DIE GEEN VERNIEUWER WERD

Hij kon er niets aan doen maar handig was het niet om John Williams te heten. Er zijn meer dan twintig musici met dezelfde naam en de meeste websites gooien die willekeurig door elkaar. Dat er veel bekendere John Williams'en zijn, onder wie een baritonsaxofonist bij Andy Kirk, een wereldberoemde klassieke gitarist en een aantal jazzbassisten maakt het er niet gemakkelijker op. De beroemdste is zonder meer pianist John Towner Williams, componist van filmthema's als 'ET', 'Star Wars', 'Schindler's List' en vele andere. Jarenlang dacht ik dat hij die verbazend moderne pianist uit de jaren vijftig was met maar twee platen onder eigen naam en als sideman te horen bij Stan Getz. Ik was bepaald niet de enige die dat dacht en nog maar een paar jaar geleden kwam Mosaic met een box van Stan Getz waarin nog steeds werd beweerd dat deze pianist de beroemde filmcomponist John T. Williams was. De John Williams van Stan Getz heeft echter als tweede voornaam Thomas, is drie jaar ouder dan zijn beroemde naamgenoot (die om het verwarrender te maken in de jaren vijftig ook als jazzpianist was begonnen), en verdween uit de jazz zonder een spoor achter te laten.

[Tom Beetz zal een aantal portretten schrijven over musici die \(vrijwel\) onbekend zijn gebleven maar die niettemin een interessante bijdrage aan de jazzgeschiedenis hebben geleverd. Deze keer John Williams.](#)

John Thomas Williams werd in januari 1929 geboren in het dorp Windsor in Vermont en nog maar zestien jaar oud kon hij dankzij de dienstplicht die veel volwassen musici WOII inzoog, de pianokruk bezetten bij het ooit befaamde maar in verval geraakte orkest van de alcoholische Mal Hallett. Kennelijk viel hij toen wel op want nog geen drie jaar later speelde hij bij saxofonist Johnny Bothwell, die weliswaar veel naam had maar wiens orkest geen commercieel succes was. Later dat jaar kwam ook drummer Frank Isola bij dat orkest, met wie Williams een hechte persoonlijke en muzikale vriendschap zou krijgen. Toen eind 1948 de economische vooruitzichten van het Johnny Bothwell orkest wel heel slecht begonnen te worden en de band in Ohio speelde, piepten ze er samen met altsaxofonist Joe Maini tussen-
...vervolg in de rechterkolom

UIT DE VERGETELHEID

Het complete eigen triowerk staat op deze Emarcy-elpee.

uit en vertrokken richting New York. Daar maakten ze een geslaagde proefopname voor Capitol met bebopzanger Babs Gonzales, maar toen die zijn contract kreeg werd de definitieve opname met andere musici gemaakt (onder wie Sonny Rollins die daarmee zijn platendebut maakte). John Williams behoorde inmiddels wel tot de New Yorkse incrowd en was te vinden bij vernieuwers als Gerry Mulligan, Stan Getz, Lee Konitz en anderen, met wie hij regelmatig jamde in een kelder van de flat van Joe Maini. Tijdens een paar van die sessies werden opnamen gemaakt met Charlie Parker (als de 'Apartment Jam Sessions' uitgebracht op ZIM Records ZM-1006; 1950). Williams is daarop echter alleen te horen als een typische bebopbegeleider van wie er wel meer waren, zoals Al Haig en Joe Albany. Op de momenten dat hij (of iemand anders dan Parker) soleerde werd de recorder snel uitgezet.

Stan Getz

Je zou kunnen zeggen dat hij een typische 'musicians musician' was geworden. Onder zijn collega's werd hij gewaardeerd, bij het publiek bleef hij anoniem. Tijdens de Korea-oorlog werd hij opgeroepen en diende kort in de legerband van de 40th Division, waar hij geen piano maar baritonhoorn speelde. Dat de beroemde Charlie Barnet hem in 1952 in zijn toporkest opnam zegt genoeg over zijn populariteit onder jazzmusici. Phil Woods zat ook in dat orkest, noemde hem de 'hot new piano player in town' en zou drie jaar later opnamen met hem maken. Williams was sterk beïnvloed door Horace Silver, zelf ook een van de vernieuwers uit de Bud Powell-school. Begin 1953 haalde Stan Getz hem binnen om in zijn kwintet met Bob Brookmeyer Duke Jordan op te volgen en vrijwel meteen in april stond hij voor het eerst in de opnamestudio. In zijn eerste opnamen voor Clef is hij kort solistisch te horen. In 'Cool mix' is hij nog sterk beïnvloed door Horace Silver, maar in 'Have you met miss Jones' schemert al een andere pianist door die duidelijk maakt waarom hij onder
....vervolg in de linkerkolom op de volgende pagina

JAZZ UIT DE VERGETELHEID

muzikanten zo geliefd was. Een sterke percussieve linkerhand, geïnspireerd door Silver maar met accenten die net iets anders liggen, en een rechterhand die met 'single notes' hard swingt. Zijn improvisatielijnen zijn helemaal in de traditie van die tijd, maar net als je denkt te weten hoe het verder gaat, komen er vaak onverwachte wendingen in zijn spel. Jammer genoeg zijn de solo's kort en als er niet meer was gekomen zou hij niet zijn opgevallen. Tussen mei en juli 1953 neemt hij zeventien nummers op. Na zes maanden gaat hij bij Don Elliott spelen en wordt hij opgevolgd door Jimmy Rowles.

EmArcy

John Williams is plotseling 'hot' en in korte tijd is hij een veelgevraagd pianist geworden. In 1954-55 is hij bij Emarcyc zo'n beetje de huispianist en het is dit label dat hem twee albums met een eigen trio laat maken. Eindelijk heeft hij de gelegenheid om alles van zichzelf te geven en deze albums maken van hem, net als de wat oudere Hank Jones, Elmo Hope en Herbie Nichols, een van de meest opvallende pianisten van zijn tijd. In juli en augustus 1954 staat hij twee keer in de studio met Bill Anthony aan de bas en Frank Isola op drums met wie hij acht nummers opneemt voor een 10 inch elpee. De elpee verkocht zo slecht dat Williams grapte dat hij zich afvroeg wie, nadat hij en zijn moeder elk een exemplaar hadden gekocht, het derde exemplaar had gekocht. De originele elpee is inderdaad zo zeldzaam dat voor een mint exemplaar tot 300 dollar wordt gevraagd. Een half jaar later in juni 1955 staat hij opnieuw in de Mercury-studio voor zijn tweede (en laatste) eigen album, nu een echte 12 inch elpee met twaalf nummers. Er worden acht nummers opgenomen met de onbekende drummer Jack Edie, die Isola vervangt en een week later, nu wel met Isola, nog eens drie nummers. Drie nummers worden afgekeurd en de plaat wordt in oktober afgemaakt door die opnieuw op te nemen en daaraan 'Manteca' toe te voegen. Alle nummers, ook de afgekeurde, zijn zeker voor die tijd briljant, vormen het beste dat hij ooit heeft opgenomen en zijn heruitgebracht op een Japanse reissue van Mercury ('The Complete John Williams On Emarcyc'). In het jazzblad Metronome werd het eerste album positief onthaald: "John is a young, modern pianist, with a refreshingly
...vervolg in de rechterkolom

De eerste cd die Williams na zijn pensionering maakte. Vlnr: Jeff Grubbs, John Williams, Frank Isola, Spike Robinson.

well-modulated touch, good ideas, capable of swinging and, in general, one of the more pleasant performers to come along of late (...) The rest indicate that John Williams is worth watching in the future." Op het tweede album maakt hij die verwachting volkomen waar en wordt geschreven: "it won't be long before John Williams will be recognized as one of the finest jazz pianists of our time". Zijn spel is voor die tijd vernieuwend. Het lijkt of hij de traditionele hardbop wil openbreken door de akkoorden op een vrijere manier te spelen. Niet dat hij al vrij speelt, maar hij zit er tegenaan. In 'Someday my prince will come', waarschijnlijk de eerste echte jazzuitvoering van dit nummer uit de Walt Disney-film 'Sneeuwitje', worden bij de tweede versie uit oktober de maatstrepen bijna weggelaten, en in 'Manteca' van dezelfde sessie speelt hij Cecil Taylor-achtige riedels. In 1954 komt hij terug bij Getz, nu voor acht maanden en in november 1954 worden in Los Angeles opnamen gemaakt. Hij is er ook bij als de band van Getz in het Shrine Auditorium in LA in november een concert geeft dat door Norgran wordt uitgebracht. In de twee dagen dat er wordt gespeeld worden tien nummers opgenomen, alle veel langer dan de toen gebruikelijke drie minuten en Williams krijgt de gelegenheid zijn ideeën aan het grote publiek te tonen. In 'Open country' maakt hij voor die tijd merkwaardige harmonische sprongen, maar uiteraard is het Getz zelf die in topvorm is en de meeste aandacht naar zich toe trekt. In januari 1955 maakt hij in New York zijn laatste opnamen met Getz.

Sideman

In het jaar 1954 is hij uiterst productief. Naast zijn twee eigen albums verschijnt hij als sideman op albums van Blue Note, Bethlehem, Dawn, Prestige en vooral Emarcyc: Sal Salvadore ('Sal Salvadore Quintet', december 1953), Med Flory ('Straight Ahead', februari 1954), Nick Travis ('The Panic Is On', maart 1954), Bill De Arango en Art Mardigan ('Renditions', maart
....vervolg in de linkerkolom op de volgende pagina

JAZZ UIT DE VERGETELHEID

1954), Charlie Mariano ('Charlie Mariano Plays Alto And Tenor', juli 1954), en Paul Quinichette ('Sequel', juli 1954). De volgende twee jaar is hij nog te horen bij Cannonball Adderley ('Julian 'Cannonball' Adderly', juli-augustus 1955), Jimmy Cleveland ('Introducing Jimmy Cleveland', augustus 1955), Phil Woods ('Woodlore', november 1955), Zoot Sims ('The Modern Art Of Jazz', januari 1956), Al Cohn ('Al Cohn Quintet', mei 1956), en opnieuw Zoot Sims ('Zoot Sims Goes To Jazzville', augustus 1956; 'Zoot', oktober 1956; en 'Zoot Sims Plays Alto, Tenor And Bariton', november 1956). Van de grote vrijheid waarvan hij in zijn eigen trio gebruikmaakte, is als sideman veel minder sprake. Op al die platen is hij slechts begeleider, maar een enkele keer krijgt hij de ruimte. Bij Charlie Mariano speelt hij langere solo's, niet alle bijzonder, maar er zijn toch zeldzame momenten dat hij zo vrij speelt als met zijn eigen trio.

Een sterke percussieve linkerhand, geïnspireerd door Horace Silver maar met accenten die net iets anders liggen, en een rechterhand die met single notes hard swingt.

In 'Give a little whistle' en vooral in 'Floormat' soleert hij bijna avant-gardistische en zweeft hij vrij boven de akkoorden. Williams is als begeleider met zijn linkerhand in de stijl van Horace Silver een stuwende kracht in al deze opnamen, speelt in zijn accenten en zijn solo's zijn uitstekend, maar hij is zeker niet de vernieuwer die velen na zijn eigen albums in hem zagen. Bij Adderley heeft hij maar in drie nummers een korte solo, en toch weet hij in 'The song is you' en 'Rose room' iets van zijn onvoorspelbaarheid op te roepen. Steeds meer wordt duidelijk dat het grillige en onverwachte spel van zijn eigen albums geen opmaat was voor een breuk met de bebop, maar een zoektocht naar verbetering en verdieping van de neo-bop uit deze jaren. In 1956 maakte hij zijn laatste opnamen. Hij is niet de vernieuwer geworden voor wie hij even was gehouden. Eind dat jaar kwam de echte vernieuwing, niet van hem maar van de revolutionaire pianist Cecil Taylor, wiens spel als een bom insloeg. Rond die tijd verdween Williams geruisloos van het toneel. Pas een aantal jaren geleden werd duidelijk wat er met hem was gebeurd. Ira Gitler beweert dat hij [...vervolg in de kolom hiernaast \(midden\)](#)

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

Terwijl ik langs mijn Nederlandse langspeelplaten liep op zoek naar een gouwe ouwe, viel me op dat ik nogal wat 'late night'-muziek uit de jaren zeventig bezit. Rudi Brinks 'Teach Me Tonight' (Edisonplaat!) bijvoorbeeld. En twee keer Piet Noordijk: 'You Are So Beautiful' en 'Prototype'. Verder Frans Poptie met 'Nine By Nine', 'Visions' van Rogier van Otterloo, de componistenalbums van Rita Reys, Pim Jacobs met zijn 'Music All-In', Louis van Dijk etc. Wat er in die jaren al niet op de markt werd gegoid voor bij het knapperend haardvuur! De bijbel voor de Nederlandse jazz, 'The Dutch Jazz & Blues Discography 1916-1980', doet de elpees van altsaxofonist Piet Noordijk af met 'heeft geen waarde voor de jazz'. De vijf platen die Noordijk in die jaren met 'verstrikte' popnummers volspeelde worden nog wel genoemd in het boek. Ze zijn echter zo stroperig dat je er alleen maar mee kunt pesten. Noordijk zelf reageerde als door een wesp gestoken toen ik hem eens iets over deze producties vroeg. Daar wist ie niets van, beet hij me toe en liep geërgerd door naar het podium. Zijn die 'openhaardplaten' nog te genieten? Nou nee. Geen bassen, geen 'treble'. Wel vullen, maar niet opvallen. Ze zijn al gauw niet meer om aan te horen. Gelukkig hebben de meeste genoemde artiesten in de regel ook nog goede muziek gemaakt. Zo maakte pianist Pim Jacobs in 1965 een memorabele liveopname voor de Vara met Clark Terry op trompet en Wes Montgomery op gitaar. En wat te denken van 'Piet Noordijk Live' uit 1989 op Varagram met onder anderen pianist Rob Madna. En niet te vergeten de cd 'Just Friends' met Pim Jacobs en saxofonist Rudi Brink. Drie gouwe ouwen!

[In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.](#)

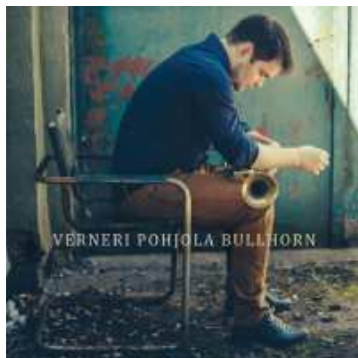
JOHN WILLIAMS (VERVOLG)

eerst naar Los Angeles verhuisde en in 1960 daar nog opnamen maakte met Buddy Colette en Pete Rugolo. Terwijl juist Gitler waarschuwt voor de verwarring met die andere John T. Williams is het zo goed als zeker dat hij hem hier met John Williams van 'Star Wars' verwart, want de pianostijl is een totaal andere, simpele begeleiding en spaarzame 'one note'-lijntjes. Onze John Williams, daar kunnen we wel van uitgaan, verliet met stille trom de jazzscene en verhuisde naar Hollywood, Florida waar hij bankier werd. Vast een stuk lucratiever dan jazzpianist en (in die tijd ook nog) respectvoller. Hij vergaarde zoveel aanzien dat hij daarnaast twintig jaar gemeenteraadslid was. Sinds zijn pensionering dook hij weer op uit de anonimiteit en speelde als solist rond zijn woonplaats. In 1989 deed hij nog een mislukte poging om het Stan Getz Trio met hem te laten optreden op het Hollywood Jazzfestival. In 1994 kwam een cd op het Japanse label Marshmellow uit onder de titel 'Welcome Back' en in 1998 werd een cd met saxofonist Spike Robinson ('The CTS Session') opgenomen. Williams is nog steeds goed en vooral in de snellere nummers hard swingend, zijn spel is niet wezenlijk anders dan in 1955, onmiddellijk herkenbaar en in een nummer als 'People will say we're in love' ontbrandt het oude vuur. Het had in 1955 gemaakt kunnen zijn maar anno nu is het niet meer zo bijzonder als toen. 'The CTS Session' werd pas in 2005 uitgebracht en dat is het laatste jazzsignaal van hem. Hij is nu helemaal uit het zicht geraakt, maar wie weet leeft hij als 86-jarige nog een rustige oude dag in Hollywood, Florida.

Tom Beetz

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 16 maart 2015

- 1 Verner Pohjola**
Bullhorn (Edition Records)
- 2 Marcus Miller**
Afrodeezia (Blue Note)
- 3 Yuri Honing**
Desire (Challenge)
- 4 Mostly Other People Do The Killing**
Blue (Hotcup Records)
- 5 Anouar Brahem**
Souvenance (ECM)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Marc Cary**
[Rhodes Ahead Vol. 2 \(Motema\)](#)

Jaren zeventig Fender Rhodes-geluid in een nieuw hedendaags jasje.

- 2 Rudresh Mahanthappa**
[Bird Calls \(ACT\)](#)

Een verrassend nieuwe cd van de uit India afkomstige altsaxofonist.

- 3 Beren Gieren**
[The Detour Fish \(Clean Feed Records\)](#)

De Beren Gieren, een trio uit België, wordt op deze cd versterkt met de Portugese trompettist Susana Santos Silva.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

OVERLEDEN

Lew Soloff. (Foto: John Abbott)

Lew Soloff, 8 maart 2015 (71)

Amerikaans trompettist. Werkte vooral als sectiemuzikant, daarnaast als solist in grote ensembles (Gil Evans, Thad Jones-Mel Lewis, Carla Bley, Mingus Big Band) en kleine, zoals het Manhattan Jazz Quintet, dat in Japan zeer populair werd.

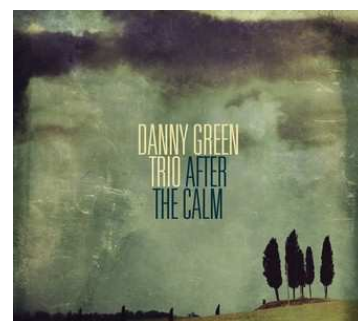
Rob Pauwels, 6 december 2014 (81)

Nederlands gitarist. Pauwels behoorde in de jaren vijftig tot de jongste generatie gitaristen na het rijtje Jan Mol, Jan Blok en Carel de Vogel. In 1954 en van 1956 tot en met 1959 was hij winnaar op gitaar in de 'polls' van het muziekblad Rhythm. Pauwels speelde onder meer met pianist Pia Beck, de Millers en de Downtown Jazz Band. Ook stond hij ruim tien jaar lang Toon Hermans terzijde. Pauwels was een groot bewonderaar van de veelzijdigheid van gitarist Jimmy Raney.

JAZZBULLETIN

Het maartnummer van Jazzbulletin, het blad van het Nederlands Jazz Archief, is uit. Met daarin onder meer veel aandacht voor Boy Edgar, een interview met bandleider Kevin van de Elzen, een portret van drummer Leo de Ruiter, het levensverhaal van drummer John Engels en een IM voor Rob Pauwels en Egbert de Bloeme. **Meer info:** <http://www.jazzarchief.nl/jazzbulletin/>

VARIA

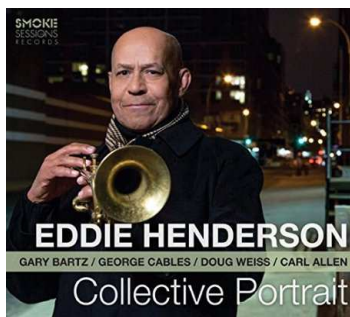

Mooie foto ...

Twee cd's die recentelijk verschenen: 'The Music Of Enrico Pieranunzi' van het Brussels Jazz Orchestra (links) en 'After The Calm' van het Danny Green Trio. Ze hebben allebei dezelfde foto op het hoesje...

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 16 maart 2015

1. **Eddie Henderson**
Collective Portrait (Smoke Sessions)
2. **Russell Malone**
Love Looks Good On You (HighNote)
3. **Jamie Cullum**
Interlude (Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

Zevende editie Kid Dynamite Jazz Festival

Op zondag 28 juni 2015 vindt voor de zevende keer het Kid Dynamite Jazz Festival plaats op het Deliplein op Katendrecht, Rotterdam. Dit is een gratis toegankelijk jazzfestival met workshops en optredens voor gezinnen en jongeren. Nieuw dit jaar is het project The Dynamite Kids, voor en door kinderen van Katendrecht. The Dynamite Kids bestaat uit een band en een koor. De band en het koor openen samen, onder begeleiding van De Nazaten, het Kid Dynamite Jazz Festival op zondag 28 juni. Met het project biedt de organisatie alle kinderen van Katendrecht een kans in aanraking te komen met jazzmuziek én tevens de mogelijkheid op te treden op een echt jazzfestival. Het Kid Dynamite Jazz Festival is onderdeel van het programma van North Sea Round Town, de opwarmer naar North Sea Jazz Festival in Ahoy Rotterdam.

Info: <http://www.kiddynamitejazzfestival.nl>

Brussels Jazz Orchestra in Jazz at Lincoln Center

Drie dagen, van 20 tot en met 22 maart, stond het Brussels Jazz Orchestra (BJO) in Jazz at Lincoln Center, New York. Het orkest speelde er elke avond twee sets in de Dizzy's Club Coca-Cola. Het was de zesde keer dat het BJO in de VS optrad. Voor het eerst zonder Amerikaanse solist, maar geheel op eigen kracht. Voorafgaand aan het concert in New York voerde het orkest op de Penn State University op 19 maart het project Graphicology uit. Graphicology is een fusie van live jazz en graphic novels. De tekeningen zijn van Antwerpenaar Philip Paquet. De muziek wordt live uitgevoerd door het orkest tijdens de projectie van de tekeningen.

MARC CARY DOET NEDERLAND AAN

De medewerkers van platenzaak Jazzcenter Den Haag bevelen 'Rhodes Ahead Vol 2', de nieuwe cd van pianist Marc Cary, van harte aan. 'Jaren zeventig Fender Rhodes-geluid in een nieuw hedendaags jasje', zo merken zij op (zie de vorige pagina). Zondag 15 maart speelde Cary met een trio in LantarenVenster, Rotterdam. Daar maakte Joke Schot deze foto voorafgaand aan de soundcheck. Met vlnr: Rahsaan Carter (contrabass), Marc Cary (toetsen) en Sameer Gupta (drums).

WWW.JAZZFLITS.NL